

Johann Sibrand   Heinrich Lünsmann

Disputatio De Emptione Et Venditione

Rostochii: Myliandrus, 1607

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn728318865>

Druck   Freier Zugang

RU jurist. 6. Aug. 1607

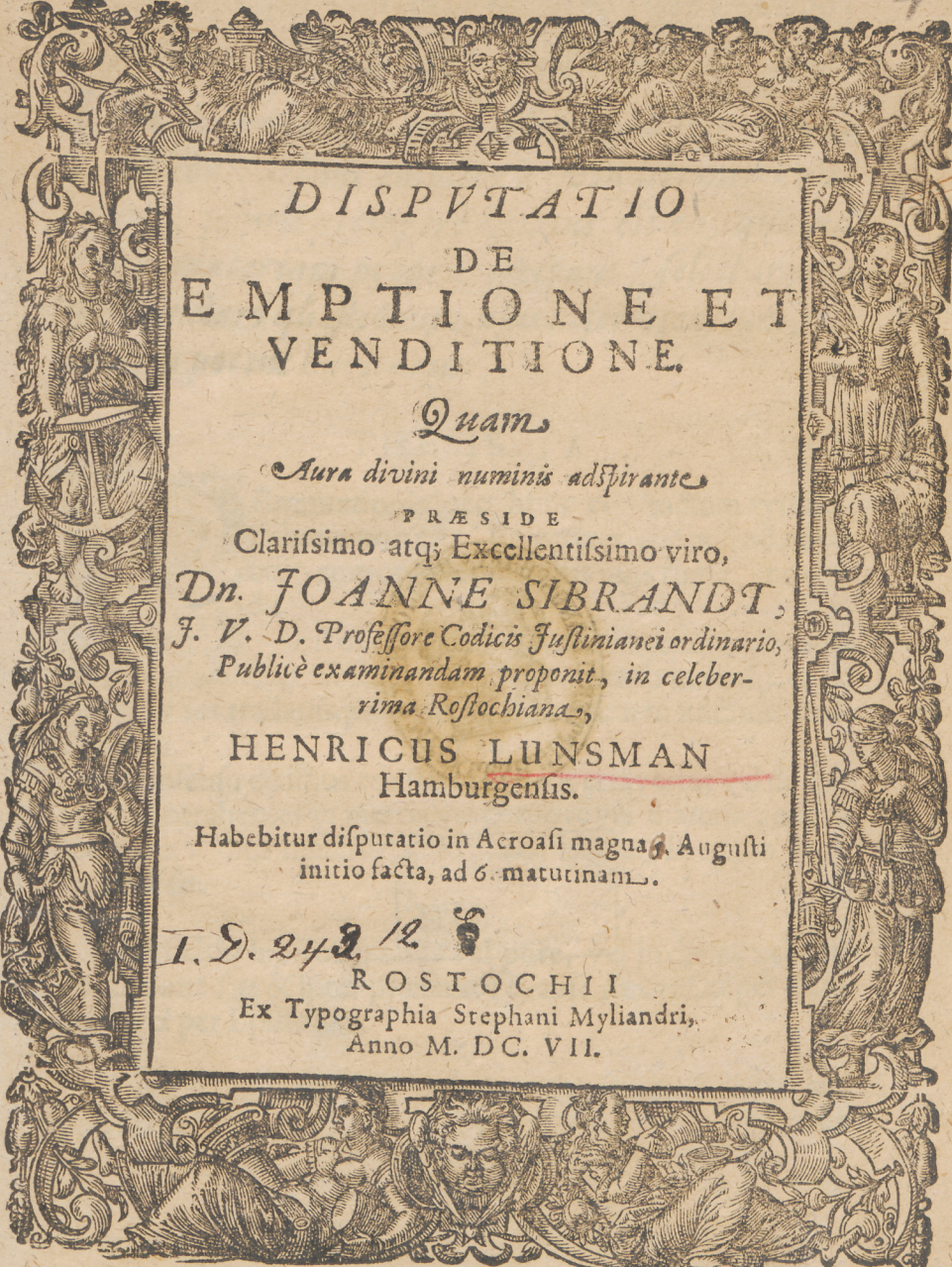
Sibrand, Joh.

74
15

DISPUTATIO
DE
EMPTIONE ET
VENDITIONE.

Quam

Aura divini numinis adspirante

PRÆSIDE

Clarissimo atq; Excellentissimo viro,

Dn. JOANNE SIBRANDT,

J. V. D. Professore Codicis Justiniani ordinario,

Publicè examinandam proponit, in celeberrima Rostochiana,

HENRICUS LUNSMAN

Hamburgensis.

Habebitur disputatio in Acroasi magna, Augusti
initio facta, ad 6. matutinam.

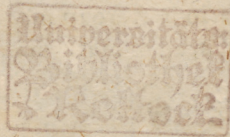
I. D. 24da 12to ☽

ROSTOCHII

Ex Typographia Stephani Myliandri,

Anno M. DC. VII.

Dicitur de ea obligationum materia, qua contractum emptionis venditionis concernit; paucis attingere animus est ea, quae ad ipsam materiam proprie spectant, selectarum, quarundam questionum, usui inservientium, rationem potius habiturus.

THESIS. I.

Permutationis loco hunc contractum venisse, dubium non est: Et veteres promiscuè vocabolo emtionis venditionis usos fuisse, notandum.

II.

Est autem contractus, jurisgentium, bonæ fidei, *συνάλλαγμα* observans, cum consensu utriusq; ea de causa, ut res tradatur, precium autem certum in nummis constituitur.

III.

Consensu dicimus constare; si itaq; erraverint vel dissentiant contrahentes in mercis vel corpore vel materia, emtio nulla erit: nisi materiae quid merx habeat, in quam consensum fit.

IIII.

Perficitur hic contractus vel purè, vel in diem, vel sub conditione: ut & inter præsentis & absentes, veluti per nuncium vel per Epistolam.

V.

Item scriptis, vel sine scriptis, arrha interveniente, aut sine arrha.

A 2

Omnes

VI.

Omnes autem personas emere vendere posse manifestum est, nisi vel natura vel lege quis prohibeatur.

VII.

Unde quæri potest: an emtio inter patrem & filium facta valeat? quod non admittimus nisi de castrensi peculio, vel quasi.

VIII.

Neq; inter magistratum temporarium & subditum contrahitur rectè emtio venditio; quod tamen limitative accipiendum volumus.

IX.

Prodigus quoq; qui neq; tempus neq; finem habet expensarum, vendere nequit; etiamsi juramento contractum validare ausus fuerit.

X.

Quin & inter medicum & ægrotum venditio facta irrita est; ut & inter mancipatum carceri & solutum.

XI.

Inter collusores deniq; emtio facta invalida est, licet extraneus ab eo rectè emat.

XII.

Atq; hæc de personis; videamus de rebus.

XIII.

Res autem omnes rectè emuntur venduntur quæ in commercio hominum sunt; siue corporales, siue incorporales, moventes se siue non, alienæ item & futuræ.

XIV.

Spei quoq; emtio fieri potest, ut captus piscium.

XV.

Res vero sacræ, religiôsæ, basilica, & quæ publicis usibus destinatæ sunt; litigiôsæ item, exceptis paucis casibus, vendi nequeunt; cum hominum commercio exemptæ dicantur.

Si tamen

XVI.

Si tamen ab ignorante emtæ fuerint, venditor vero scienter vendiderit, ad inter esse tenetur.

XVII.

Hereditatis quoq; venditio non reprobatur, sive extestamento, sive ab intestato delata fuerit, modo defuncti sit hereditas.

XVIII.

Porro feudaliū rerum emtio subsistere nequit: nisi ijs in locis, ubi licet eas alienare sine consensu Domini, ut & ante Lotharij tempus concessum legimus.

XIX.

An vero redituum seu censuum licita sit venditio? dubitatur. nos affirmantium stamus partibus.

XX.

Vendito castro, jurisdictionem loco adhærentem venditam quoq; censemus.

XXI.

Sed quid? facello vendito, an ius patronatus illi adhærens venditum videatur? sub distinctione respondemus.

XXII.

Non incommode hic quæri potest, si quis locaverit rem, postea autem vendiderit, utrum emtor expellere possit conductorem? quod affirmamus, licet statutis quorundam municipalium contrarium observetur.

XXIII.

Quæ res vendi possunt, quæ non, obiter pro instituto diximus; obligari item venditorem ad tradendam rem emtorem ad dandum precium: sed utrum præcise venditor possit compelli ad rei traditionem; an vero interesse præstando liberetur? admodum controversatur. Sed magis est ut dicamus præcise compelli, dummodo facultatem tradendi habeat, & adversarius urgeat.

XXIV.

Sed quæritur amplius, an ad vacuum possessionem tradendam teneatur venditor si simpliciter ad id se non adstrinxerit? quod affirmamus cum Wesenbecio.

XXV.

Consensum quoque ementis vendentis necessarium esse diximus in hoc contractu perficiendo: jam porro an aliorum quoque consensus requiratur, videbimus.

XXVI.

Et dicendum potius, ut in immobilibus necessarius sit, cum in plerisque locis agnati proximiores jure retractus sive congrui gaudeant, ex confirmatione Friderici Imperatoris.

XXVII.

Si vero requisitus agnatus emere recusaverit, juri suo renunciasse videbitur, in tantum, ut in posterum non sit audiendus.

XXVIII.

Iam porro videndum, ad quem pertineat commodum & periculum rei venditæ.

XXIX.

Et cum naturalis conditio emtionis & venditionis sit, dicimus perfecta emtione in re vendita & nondum tradita, venditorem dolum & culpam tantum levem præstare, non etiam levissimam.

XXX.

Et siquidem in mora fuerit emtor quominus tradatur sibi res, de dolo tantum tenetur venditor, non etiam de culpa.

XXXI.

Ex quo consequitur, si dolus causam dederit huic contractui, ipsum ipso jure effici nullum.

XXXII.

Vino quoque vendito, post degustationem periculum emtoris esse communiter placuit.

An au-

XXXIII.

An autem fructus rei venditæ, ante solutum precium, ad emtorem pertineat?

XXXIIII.

Restat ut videamus, quibus modis hic contractus rescindatur.

XXXV.

Et primo manifestum est, quod mutuo consensu recedere ab hoc contractu liceat, dummodo res adhuc sit integra: qui modus rescindendi venditionum est potissimus.

XXXVI.

Siquidem tamen arrha intervenerit, emtor id quod dedit, perdit: venditor vero duplum restituere cogitur.

XXXVII.

Quod si ultra dimidium justî precij alter alterum læserit, rescindi quoq; posse hunc contractum, minus dubium est: modica tamen læsione nequaquam resolvitur, cum naturaliter seinvicem circumscribere jura permittant, modo dolus absit.

XXXVIII.

An autem l. 2. C. de rescind. vendit. locum habeat, in venditione, valorem rei sciente venditore, & nihilominus rem infra dimidium justî precij vendente? quod negandum videtur.

XXXIX.

Duplex deniq; datur actio ex hoc contractu, empti nimirum & venditi, ut videre est in tit: intgr. de action. emt. & vend.

XL.

Ille autem, qui scienter rem alienam emit, re evicta, ad restitutionem precij agere nequaquam poterit.

Excep-

Π Α Ρ Ε Ρ Γ Α.

I.

*Exceptio non numerata pecunia post bien-
nium locum non habet.*

II.

*Ius ἀετιμωσις sive jus retractus, ad locatio-
nem conductionem non extendendum statuo.*

III.

*Vasallus abusivè investitus, An rem va-
cuam propria auctoritate ingredi, eiusq; posses-
sionem adquirere possit? A.*

IIII.

*Si dominus ad pecuniam alicui certo die sol-
vendam, mediante juramento de vincetus sit; an
vasallus eum ne in perjurium incidat liberare
teneatur?*

XVI.

Si tamen ab ignorante emta fuerint, ven-
enter vendiderit, ad inter esse tenetur.

XVII.

Hereditatis quoq; venditio non reproba-
stamento, sive ab intestato delata fuerit, mo-
hereditas.

XVIII.

Porro feudalium rerum emtio subsistere
in locis, ubi licet eas alienare sine consensu Do-
Lotharij tempus concessum legimus.

XIX.

An vero redituum seu censuum licita sit
tatur. nos affirmantium stamus partibus.

XX.

Vendito castro, jurisdictionem loco adhae-
ram quoq; censemus.

XXI.

Sed quid? facello vendito, an ius patron-
rens venditum videatur? sub distinctione resp-

XXII.

Non incommode hic quaeri potest, si quis
postea autem vendiderit, utrum emtor expell-
ductorem? quod affirmamus, licet statutis qu-
nicipalium contrarium observetur.

XXIII.

Quae res vendi possunt, quae non, obit-
diximus; obligari item venditorem ad trade-
torem ad dandum precium: sed utrum pr-
possit compelli ad rei traditionem, an vero
itando liberetur? admodum controversatur.
ut dicamus praecise compelli, dummodo facu-
habeat, & adversarius urgeat.

A 3

